

Kedves Béla bácsi!

Írom levelem a könyvtárban, melyet Te építettél. Persze sokan tettek érte, hogy létrejöjjön, de nekünk, fiataloknak így mesélték: ezt a házat Tóth Béla építette. Akkoriban én még egy közeli faluban bicajoztam a park körül...

Majd amikor a biciklit kinőttem, és kicsit nagyobb lettem, 1998-ban a könyvtár raktárába kerültem, ahol gyakran kutatgattál, fénymásoltattál. Gyorsan a barátságodba fogadtál, pár hónap múlva már megajándékoztál az első dedikált kötettel, és még hány követte! Szívesen ajándékoztál. Sokat meséltél, kifogyhatatlan voltál a régi történetekből. Micsoda sztorik voltak! Hát még ha lányok nem voltak a közelben! Már ekkoriban felajánlottad a tegeződést, mondván nem vagy barátja a csendőrpertunak. Akkoriban nem jött a számra a tegezés (én 23, Te 74!). És bár utána sokszor hátha vágtál még ez ügyben, valahogy mégis annyiban maradt a dolog részemről... A megszokás... Most teljesítem kívánságodat kedves Béla bácsi...

Közben teltek az évek, sok tollat elkoptattál, sorra születtek a kötetek, melyeket sokan ismernek, mégis úgy gondolom, kevesen. Talán egyszer méltó helyre kerül életműved.

Egyszer, a kétezres évek elején az „elsőn” beszélgettünk valami rendezvényen. Kezet fogtunk, mire megszorítottad a kezem, megfordítottad és azt mondtad: „Misi koma, úgy látom a tenyeredön, eszoktá kicsit a munkátú, miúta Szegedön vagy! Eszegődné é hozzám napszámba?” Így történt, hogy pár hét múlva már a Bokor utcában kínáltál reggelivel, majd elindultunk a Tápai kiskertbe...

[Négyesben, úgy mint Béla bácsi a Trabant pilótája, Rózsika néni, e sorok írója, plusz egy kutya, (amely idős, városi kiskerttulajdonos trabantos házaspárok esetén kötelező tartozékként szerepelt a járműben). Száguldottunk Tapé kanyargós útjain, megközelítőleg 40 km/h-s sebességgel. (Mielőtt bárki túl erősnek ítélné a sebességre vonatkozó megjegyzésemet, közlöm, hogy ez időben Béla bácsin még nem hajtott végre sikeres szemműtétet Süveges professzor asszony....) Több alkalommal jártunk a kertben. Hol a lapostetős sufni tetőzetét emelte meg Béla bácsi (hogy ne álljon meg rajta a víz és ne ázzon be), hol betonoztunk, máskor fát vágtunk, éggettünk. Egyik alkalommal tavasszal Béla bácsi félmeztelen tologatta órákon át a talicskát. Csalóka április volt, gondoltam, ha most nem fázik meg... De nem fázott meg: erősek a régi öregek!

Aztán rajta is eljártak az évek. Jött azért szorgalmasan, meg nem állt, írt, dolgozott. „Csóóóóókolom!” Köszönt, ahogy belépett. Tüskés-ősz haján barettsapka, fekete kabát és az utóbbi időben elmaradhatatlan kockás bevásárlókocsi... Tavaly február körül ismét kórházba került. Mire egy keddi nap reggelén bementem a „kettes kórházba”, egy mogorva ápolónő közölte: Tóth Bélát tegnap este hazavitték. Na, ez most jót jelent vagy rosszat? Beérve a könyvtárba, bizonytalanul tárcsáztam Béla bácsi lakását. Nem sok reményt fűztem a dologhoz, mostanában a hallása is megromlott, így nem nagyon szeretett telefonálni. Nagy meglepetésemre, szinte azonnal felvette a telefont. „Szevasz hé, mi újság felétök?” Beszéltünk pár szót, és feltettem az elmaradhatatlan, suta kérdést állapotára vonatkozólag. Mit válaszolnánk mi magunk a „szabvány” kérdésre? Kösz jól, megvagyok, voltam már jobban is, sehogy stb. Béla bácsi nem adott soha „szabvány” választ. Utánozhatatlan tóthbélás stílusban ezt mondta: „...olyan mögmaradófélbe ”

Utolsó emlékem már nem személyes. 2012 októberében, nem is olyan régen, bejött egy hölgy az olvasóterembe, és átnyújtott egy lapot, miszerint pár könyvre lenne szüksége. Pontosabban nem is neki de nem is kellett mondania, rögtön felismertem Béla bácsi krikszkraksz írását. Soha nem örültem még ennyire olvashatatlannak! Örültem, hogy még kér,

ír, olvas... Azután már csak rosszabbodó állapotáról hallottam...]

Ide most valami frappáns illenék, de minthogy sem író, sem költő nem vagyok, Illyés Gyula Tersánszky Józsi Jenőnek címzett sorait kérem kölcsön:

„Fütyülj, tovább, kéthangon, Mester! Építsd

hordozható csónakjaidat, törd fejed

ős-sipon, új bicikli-féken – szépítsd,

javítsd, akkor is, ha nem kell,

a részletet,

te, teljes ember!

ne pihentesd se karodat, se agyadat, se szádat,

dolgozz soká még és vigadj

s ne is tudd – akárcsak a század –,

ki vagy!”

Nem tudom, kedves Béla bácsi, sípot faragtál-e valaha, de hogy „azóta már” fűrészelt, szöveget, gyalut és leginkább (ahogy Te mondtad) plajbászt beszereztél, ebben bizonyos vagyok!

Hálás emlékezettel: Misi koma

2013. január 27.